

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

CONFERENCE:

Le bonheur

Fericirea

CD 5017 FR

(Réponses à la question du mal)

Data: 7 septembrie 1983

Durata: 45'22"

TRACK 1

Cineva spune: «Sunt fericit, pentru că...». Ei bine, simplul fapt că dă o cauză fericirii lui este dovada faptului că nu posedă adevărata fericire, căci adevărata fericire este o fericire fără cauză. Da, sunteți fericiți și nu știți de ce. Găsiți că este minunat să trăiți, să respirați, să mâncați, să vorbiți și nu știți de ce. Nu ați primit nimic: nici cadouri, nici moșteniri, nici femei frumoase. Sunteți fericiți pentru că ceva vine să se adauge din Înalt, un element spiritual, care nici măcar nu depinde de voi, ca o apă care curge din Cer. Pentru majoritatea oamenilor, fericirea este legată de posesiuni: case, bani, decorații, glorie sau femei (soție) și copii. Nu, adevărata fericire nu depinde de nici un obiect, de nici o posesiune. Ea vine de Sus și sunteți uimiți să descoperiți în voi înșivă, fără încetare, această stare de conștiință minunată. Vă bucurați și nici măcar nu știți de ce. Iată adevărata fericire !

Veți fi mirați, dragi frați și surori, dacă am să vă spun că, pentru prima dată, nu sunt de acord cu această pagină. Da, nimic nu este adevărat. Totul este minciună. Am să v-o dovedesc. Veți spune: «Dar atunci, cine a scris această pagină ?» Nu știu. Un om, undeva. Dacă-l întâlnesc, o să petreacă un sfert de ceas... un sfert de ceas rău ! (o să vadă el !) Și cum îmi place mult, mult să iau

mereu subiecte, cuvinte, probleme, chestiuni pe care toată lumea crede că le cunoaște, le înțelege și (să) vă arăt că nu ați ajuns încă să le înțelegeți bine... Cum a fost, de exemplu, despre libertate, despre pace, despre unitate, despre iubire, despre multe subiecte, v-am arătat – despre inteligență, de asemenea – că felul în care oamenii înțeleg lucrurile nu prea este veridic. Și de ce au fost definite așa de către lingviști, de către oameni erudiți, cum au stabilit, au prezentat lucrurile ? Și toată lumea se lasă dusă în această direcție. Asta nu înseamnă că s-au înșelat, că s-au înșelat într-una asupra lor. Nu, dar ei nu aveau încă acest punct de vedere inițiativ. Și cum ei vedeau lucrurile în planul fizic, cu cele 5 simțuri, iar intelectul lor era subjugat, ascultător, se înclina în fața a ceea ce se simțea, se vedea, se auzea și în felul acesta au fost stabilite multe lucruri, după intelect – aproape orb, aproape limitat, aproape mediocru. Dar eu vă prezint întotdeauna lucrurile din alt punct de vedere: primul punct de vedere era geocentric, pentru că suntem pe Pământ și suntem obligați să vedem lucrurile din punctul de vedere al Pământului. Și astfel v-am repetat, de mai multe ori: oamenii vedeau soarele deplasându-se, stelele și toate celelalte – și luna de asemenea. Și asta pentru că se aflau în punctul de vedere geocentric. Deci totul este veridic, totul este așa. Dar dacă ne deplasăm, pentru a cunoaște realitatea, adevărata realitate... v-am vorbit mereu, am insistat mereu (pe ideea) de a vă deplasa, de a merge puțin mai sus, pe un vârf sau pe un munte, pentru a vedea lucrurile de sus. Atunci vezi altfel lucrurile, totul este altfel. Și așa, v-am spus: dacă urcați în Soare și priviți (de acolo) veți vedea că Pământul este cel care se învârtă. Și asta e, de asemenea, adevărat. Da, dar este un alt adevăr. Eu asta fac, fără încetare. V-ați obișnuit deja - în limbajul vostru, în activitățile voastre, în comportamentul vostru, în sentimentele voastre, în felul vostru de a vedea, de a gândi, de a crede și așa mai departe - și simțiți că sunteți în adevăr, în perfecțiune și sunteți atât de mândri de voi înșivă și deseori sunteți trufași, disprețuitori, distanți, îi judecați pe ceilalți. Și câți nu se înșeală, de fapt ?

Să ne ocupăm acum de cuvântul «fericire». Toată lumea crede că știe ce înseamnă să fii fericit. Dar am să vă arăt că ceea ce cred oamenii despre fericire nu prea este corect, nu prea este exact. Să luăm, de pildă, pe cineva care a mâncat bine. El spune: «O, ce fericit sunt că am mâncat...», de pildă... în fine, ce vă place. (râsete) Sau că a băut. Ooo, a fost fericit de trei ori cu o femeie – așa spune: «Am fost fericit de 3 ori !» Sau, tot așa, au primit o moștenire, un cadou, au copii: de fiecare dată sunt fericiți. Dar cum se face că această fericire nu durează veșnic ? A fost doar pentru un moment, pentru câteva minute sau pentru câteva ore sau câteva zile, dar nu este veșnică. Fericirea nu durează. Toată lumea a observat acest lucru. Și de ce spun oamenii: «Sunt fericit?» Pentru că nu știu ce este fericirea - cea adevărată. Din moment ce aveți o senzație care vă îngăduie să vă bucurați puțin, să vă destindeți puțin, să vă simțiți mai bine, să nu aveți dureri sau suferințe, atunci vă simțiți fericiți. Oamenii nu au o idee clară despre ce este fericirea. Acum am să vă explic și o să vedeți voi înșivă, o să constatați că nu știați ce este adevărata fericire. Da. Voi confundați fericirea cu o senzație. Și în această pagină, de ce nu este totul foarte corect ? Veți vedea că nu este foarte corect, pentru că nu aveam timp și trebuia să spun ceva care nu era perfect clar și definitiv, dar care îi poate mulțumi pe oamenii obișnuiți. Dar există totuși ceva care nu este explicat. Este un element care vine foarte de sus. Și când ai acest element, ești fericit, fără măcar să știi de ce: mergi, cânti, dansezi – și n-ai primit nimic, nici cadouri, nici bani, nici nimic. Există asemenea momente în cursul zilei când ești fericit. Și acum, când am să încep să vă explic, că fericirea nu este un lucru așa: taie-mi o bucată, un kilogram ! Mergi la un furnizor și-i ceri: «Dați-mi un kilogram de fericire !» Fericirea este deci o stare de conștiință în care simțim că suntem în armonie, în pace; nu există, pe moment, nici un element care să deranjeze, care să vină să umbrească sau să perturbe ceva. Asta poate să dureze un moment, poate să dureze mai mult, dar este o stare de conștiință de o extraordinară armonie între toate elementele ființei umane, între gândul, sentimentul, voința sa, chiar corpul său fizic, stomacul,

plămâinii, creierul lui. Ahaa, așadar fericirea este o stare de conștiință ! Și chiar o putem provoca, în diferite feluri, chiar și cu droguri, cu băuturi, cu tot felul de lucruri sau printr-o privire, prin muzică, cu sărutări, prin raporturi sexuale. O putem provoca, dar această fericire nu este adevărată, este mincinoasă, de moment. Și tot ce este trecător, ce nu durează veșnic, mult timp, nu este veritabil. Iată ce criteriu vă dau. Trebuie să știți că tot ce nu este durabil nu este veritabil. Spre exemplu, au fost oameni în viața mea care mă iubeau mult. Și o arătau, erau gata să se arunce în foc (pentru mine). Îmi scriau, o arătau. Și erau absolut convinși. Dar eu nu eram așa convins, fiindcă eu spuneam: «Vreau să știu cât timp va dura.» Și n-a durat. Deseori chiar s-a schimbat în contrariul: ura, răzbunarea. De ce ? Pentru că oamenii nu știu bine cum se transformă lucrurile dintr-unul într-altul. Iar eu am studiat asta. Deci, când cineva este atât de aprins și vrea să îmi arate că este gata să facă lucruri formidabile, eu reflectez – îl cred, bineînțeles, pe moment, pentru câțiva timp, da. Dar ceea ce contează pentru mine, este dacă este de durată. Și sunt alții, care nu prea o manifestă, nu o arată atât de mult, dar această iubire durează întreaga viață. Și iată cum, apoi, sunt absolut convins, absolut învins, pentru că este ceva durabil. Luați asta drept criteriu. Și veți vedea acum, explicându-vă așa, deja căutați în memoria voastră, în amintirile voastre, în trecutul vostru și, din nefericire, constatați că s-au petrecut asemenea lucruri și că ați marșat și că ați sacrificat tot, ați dat tot și apoi v-ați aflat în asemenea măsură în amărăciune, în tristețe, pentru că nu cunoașteți multe lucruri, nu aveți criterii. Și în felul acesta oamenii pot înșela. Să luăm, de pildă, un băiat care este amorezat de o fată, oho, și îi vorbește în așa fel și îi scrie în așa fel și prezintă lucrurile cum că o va iubi, toată viața, o veșnicie etc. Iar fata, bineînțeles, biata de ea n-are criterii, cedează, marșează, este cu el și în foarte scurt timp este bătută măr. (râsete). Și atunci se despart, se detestă... De ce ? Pentru că îi lipseau anumite criterii, pentru că aceste criterii nu le-a găsit în lumea obișnuită, pentru că lumea obișnuită nu cunoaște aceste lucruri, lumea obișnuită se înșală fără încetare. Aaa, ea ar fi trebuit să meargă la școală

inițiativă, pentru a învăța multe lucruri. A cui e vina ? Micile distracții, micile plăceri, micile ghili-ghili sunt mai importante, în timp ce o școală nu folosește la nimic, e obositor, e plictisitor... și atunci oamenilor nu le place prea mult acest lucru. De aceea – am spus întotdeauna – de ce este așa ? Pur și simplu pentru că este cineva care trebuie să sufere. Trebuie să sufere și de aceea raționează în acest fel, acționează în acest fel: pentru că este obligat să treacă prin suferințe.

Dar acum să ne întoarcem la fericire. Așadar, v-am vorbit deja despre legea afinității. Veți vedea că ceea ce am să vă revelez este foarte științific, este bazat pe legi imuabile, pe care toată lumea le poate cunoaște. Este bazat deci pe afinitate. Ce este afinitatea ? Afinitatea înseamnă a vibra la unison: o făptură, o ființă vibrează la unison cu o alta; înseamnă să facă schimburi, să se înțeleagă, să se unească, să se amestece. Asta înseamnă să vibrezi la unison: să ai o afinitate, pentru a te putea atrage, a fi împreună. Și putem vedea asta în toate domeniile. În toate domeniile. Și vă spun asta, pentru a vă aduce apoi către regiuni mult mai îndepărtate, mai greu de înțeles. Mai întâi, știind acest lucru, asta explică de ce criminalii se caută, se găsesc, sunt împreună, sunt în complicitate, sunt de acord și fac lucruri criminale. Iar oamenii virtuoși au, de asemenea, o afinitate între ei, încearcă să se găsească, să se caute, să facă ceva (împreună). Deci, cei care au iubire au o afinitate cu toți cei care au iubire. Cei care au puritate au o afinitate cu toate făpturile din univers care au puritate – și așa mai departe pentru toate celelalte. “Toate celelalte” este lung de explicat, o puteți face voi înșivă. Iar fericirea ? Cum e cu fericirea ? Aaa, asta ne va ajuta să înțelegem acum: pentru a avea această fericire pe care o căutăm, care este durabilă, trebuie să ne legăm sau să găsim făpturile care au această fericire neîncetată. Și care sunt acele făpturi care au această fericire neîncetată ? Sunt făpturi care nu prea sunt pe pământ. Pentru că așa este pământul: e un loc unde totul este variabil, nimic nu este stabil. Pentru a merge și a intra în teritoriul stabilității, al invariabilității, adică ceva ce durează veșnic, trebuie să ne legăm de făpturile care sunt veșnice. Și vom vedea acum, mergând, căutând, vom

descoperi că începând cu marii Maeștri, ei au fericirea, dar nu este ceva absolut stabil, pentru că sunt totuși pe pământ și au, totuși, relații cu oamenii. Iar oamenii le aduc deseori multe tristeți, multe mâhniri, multe poveri și, din când în când, ei simt aceste poveri, simt aceste dureri, aceste boli, aceste tristeți. Bineînțeles, ei pot remedia, se pot descărca complet și intra din nou în fericirea pe care au găsit-o, despre care știu pe ce se fundamentează. Începând cu îngerii, fericirea este stabilă. Doar îngerii trăiesc în fericire, ei nu cunosc suferința, mâhnirile, tristețile. Iată un lucru pe care nici creștinii nu-l știu. Îngerii sunt făpturi care nu cunosc suferința. Ei sunt făcuți în așa fel, cu puritate, încât nu cunosc durerile, nefericirile. Și uneori, pentru a cunoaște cum este lumea oamenilor, unii chiar solicită, cer «șefilor» din înalt să le îngăduie să se reîncarneze, pentru a avea o idee despre cum este lumea umană. Și așa, pe pământ, încep să simtă suferința, durerile... În timp ce, mergând mult mai sus, cu Arhangheli și cu divinitățile, din ce în ce starea de fericire crește, se lărgeste și devine intensă până la a nu mai putea, aproape, fi suportată. Oamenii nu pot suporta o asemenea fericire. Au existat totuși sfinți, profeți, inițiați care cădeau în extaz. Și atunci totul exploda, atât era de greu de suportat această stare de extaz. În interior totul vibra la unison cu Cerul, încât ei chiar plâneau, suspinau, cădeau la pământ, zvâcneau din picioare, era ceva extraordinar, în asemenea măsură fericirea era de nesuportat. Și chiar v-am spus cândva, într-o zi: «Dragi frați și surori – vă spuneam – voi cunoașteți suferința, cunoașteți durerile, tristețile, temerile, bolile, mâhnirile, dar încă nu sunteți pregătiți pentru fericire. La orice nenorocire, rezistați, sunteți mai tari ca pietrele; acolo unde pietrele se sparg, voi tot mai rezistați. Ce e ființa omenească !! Dar oamenii nu sunt pregătiți pentru bucurie și pentru fericire. De ce? Pentru că deseori nu au avut (condiții) pentru a se adapta, pentru a rezista și dacă li se întâmplă o asemenea bucurie, o asemenea fericire, atunci mor. Priviți, am să vă dau un exemplu: câte mame care și-au pierdut, chipurile, fiul în război, și care plâneau, erau nefericite, când aflau că el este în viață, cădeau moarte ? De aceea, acum se

acționează cu precauție pentru a merge să le spună mamei. Mai întâi le povestesc, le spun: «Știți, avem niște vești, se pare că a fost rănit, era pe moarte, dar nu a murit.» Și o pregătesc în felul acesta, ca să nu moară. Așadar, tot ce povestesc este adevărat. Și chiar voi, dacă vi s-ar îndeplini rugăciunile - cereți Lumina cerească, Fericirea cerească, Bucuria, Iubirea cerească – ați muri. De ce ? Pentru că nu sunteți pregătiți să rezistați, să suportați intensitatea acestor puteri cerești. De aceea trebuie să te pregătești. Să te pregătești. E nevoie de ani ca organismul să se pregătească. Să luăm, de pildă, cazul meu. Eu nu aveam un Maestru. De la 15 sau 16 ani, am găsit cărți, am găsit cărți hinduse - de Yogi Ramacharaka - care explicau cum să respiri pentru a obține diferite lucruri și eu făceam asta ore în șir. Depășeam limitele. Și nu prea mâncam, nu prea ieșeam... Și atunci m-am îmbolnăvit, am fost pe punctul să mor, pentru că lumina, focul pe care le-am atras, toate aceste forțe pe care le-am atras prin respirație, prin meditație, prin concentrare, fără a avea un ghid pentru a mă ghida și pentru a măsura, a cântări, m-am îmbolnăvit, era să mor. Da, oamenii se așteptau să mor. Iar eu, fapt curios, nu ceream decât cărți, să mi se cumpere cărți. Cărți, cărți, cărți... Îmi cumpărau cărți, mi le puneau lângă pernă, le pipăiam... și asta m-a vindecat: cărțile. Asta dovedește că deliram. Era un delir. (râsete) De ce cărți ? Nu puteam să le citesc. Ei da, dar așa a fost. Și apoi, desigur, am pus o oarecare măsură și totuși, totuși, totuși... deseori, aceleași lucruri se repetă în mine, încerc să raționez, altfel aș arde, în fața voastră aș arde în flăcări. De aceea trebuie să te pregătești.

Așadar, acum vedeți că nu știți ce este fericirea. Ooo, mici bucurii pe care le aveți... Dar asta nu este fericirea ! Da, priviți, oamenii nu au o idee despre ce este fericirea. Adevărata fericire este să te simți fuzionat cu Sufletul universal, cu ființa supremă, să vibrezi, să te unești, să te pierzi... Ei da, dar pentru a avea posibilitatea de a rezista, de a avea conștiința, de a nu muri, trebuie să pregătești corpul fizic, căci corpul fizic nu este pregătit să vibreze la unison. Trebuie deci să schimbi particulele, să schimbi atomii, electronii... Ehe, să-i schimbi cu alții,

care sunt mai capabili să vibreze la unison. Ei bine, oamenii sunt ignoranți, ei nu știu toate aceste lucruri. Și de aceea li se întâmplă nenorociri. Ce e fericirea, ce e nefericirea ? Fericirea este «ceasul bun», o oră, o oră care este bună. (*În fr. Fericire = bonheur = bonne heure, adică “ora bună”- n.tr.*) De aceea suntem fericiți. Și dacă am ales o oră care este foarte nefericită... (*În fr. nefericire = malheur = mal heure = mauvaise heure, adică “ora rea”- n.tr.*) Când spunem fericire, înseamnă că am nimerit o oră care este fatidică, benefică, astrologic. Vedeți, în trecut, cei din vechime știau unele lucruri; știau că dacă alegi un moment care nu este armonios în cer, ai probleme, ți se întâmplă nenorociri (*fr. malheurs = mal heures = ceasuri rele – n.tr.*), pentru că ai ales o oră care nu era bună.

Acum, pentru a cunoaște adevărata fericire, care vine de sus – este corect cum se spune în acea pagină – care vine de sus, (dar pe care) trebuie s-o pregătim jos, în noi. Ea vine de sus, dar trebuie s-o pregătim jos, în noi înșine. Altfel, ea, fericirea va rămâne sus, iar noi nu vom avea niciodată idee despre ce este adevărata fericire. Așadar, adevărata fericire este o vibrație la unison cu Sufletul universal, pentru că Sufletul universal nu este niciodată nefericit. În ciuda nenorocirilor, a suferințelor, a bolilor oamenilor, el este mereu prezent pentru a pătrunde în ei, pentru a-i ajuta, pentru a-i vindeca, dar el este de o asemenea puritate, de o asemenea lumină, că nu simte, nu este mâhnit, nu este întristat, datorită purității și elevării lui. Iată de ce, singurul care nu este nefericit, este Dumnezeu. Și dacă se spune, din când în când, în biserică, cum că Dumnezeu este foarte nefericit văzând cât de răi, de criminali sunt oamenii, cât de nedreți și de neciopliți, eu nu cred. Dumnezeu nu este niciodată nefericit, pentru că dacă ar fi nefericit ca oamenii, ar însemna că nu e suficient de pregătit, de perfect. Îi lipsește ceva. Deci în organismul lui, în corpul lui, sau în abdomenul lui sau în plămâniile lui e ceva care nu este dintr-o materie bună. Și atunci nu este Bunul Dumnezeu. Vedeți ? Este absolut imposibil ca Dumnezeu să fie nefericit.

Iar acum, pentru a cunoaște adevărata fericire, există o lucrare de făcut: să înlocuiți, în fiecare zi, particulele vechi, care sunt mucezite, care sunt dezgustătoare, care sunt murdare, care sunt impure, să le îndepărtați, dar înlocuindu-le. Pentru că dacă le respingeți, ele nu vor pleca. Ele sunt tenace, se cramponează. Pentru că oamenii care nu știu cum să se debaraseze, sunt fără încetare cu vechile particule, cu clișee vechi, cu dorințe vechi, cu ispite, cu poftă, întreaga viață. Și chiar când vor veni într-o nouă reîncarnare, totul va continua (la fel). Să le înlocuiești cu altele noi. Iată un lucru pe care oamenii nu l-au învățat. E ceva nou. Să le înlocuiască. Când le înlocuiești, ele pleacă, pentru că simt că particulele care sunt aduse sunt mai puternice, mai minunate, că vibrează mai bine, așa că cedează, capitulează. Altfel rezistă.

Și cum se poate face acest lucru ? Există conferințe în care v-am revelat multe lucruri. Trebuie să le căutați. Eu nu vă pot explica tot în câteva minute. Iată de ce nu trebuie să înșelați întreaga lume spunând: «O, ce fericit sunt pentru că am o casă ! O, ce fericit sunt pentru că am o soție ! O, ce fericit sunt pentru că am o slujbă !» și așa mai departe. Asta nu durează mult. E adevărat că fiecare lucru pe care doriți să îl aveți vă face fericiți pentru un timp. Dar după aceea ? (Sentimentul) se șterge, vă obișnuieți și nu mai sunteți atât de fericiți. La început erați fericiți. Și după ? După îi vin alte lucruri în cap: «Ah – zice - dacă voi avea asta și asta și asta, voi fi fericit.» Și când le va avea, din nou, un timp va fi fericit, satisfăcut, mulțumit, iar după aceea, din nou va cere altceva. Dar tot ce oamenii pot dori și avea nu aduce adevărata fericire. Adevărata fericire, care durează. Pentru ca aceasta să dureze, trebuie să existe ceva în supraconștiință. Să luăm, de pildă, și iubirea. Iubirea fizică, iubirea sexuală nu durează mult timp. După un timp, nu mai aveți aceleași gusturi, aceeași atracție, aceeași plăcere cu aceeași persoană, vreți o schimbare. Și chiar (trăirea) se erodează, scade în intensitate, vă părăsește. Și, pe urmă, v-am explicat: iubirea ca pasiune, iubirea ca senzație, iubirea ca gând, iubirea ca stare de conștiință. Aaa, iubirea ca stare de conștiință poate dura veșnic. Ei bine, oamenii n-au ajuns încă să aibă

această iubire. Ca și pentru fericire, pentru iubire este valabil același lucru: să o ai în conștiință, în supraconștiință, adică să-l fi găsit nu jos, nu jos, ci în Înalt. Așa cum v-am explicat, ea este pretutindeni, este pretutindeni și o aveți în voi și atunci este durabilă, vă impregnează și această iubire o aveți ca și conștiință, această iubire, fără încetare, toată viața. În timp ce celelalte iubiri sunt schimbătoare și variabile. Și cu fericirea e la fel: fericirea nu trebuie s-o ai prea jos sau în senzație sau în sentimente, în gânduri, ci în conștiință. Adică să fii brășat. De aceea v-am spus: dacă iubiți o femeie, sunteți obligați să iubiți apoi o altă femeie. Nu puteți rămâne cu o singură femeie. De ce ? Pentru că ea nu vă poate da tot. Vă dă câte ceva, iar o alta femeie vă dă altceva, pe care prima nu vi-l putea da, apoi o a treia, care vă dă (altceva)... Și așa, dacă iubiți mereu așa, separat, nu veți avea niciodată, niciodată, niciodată, această fericire. Dacă vreți ca iubirea voastră să fie durabilă, în planul fizic nu este cu puțință. De ce ? Pentru că după ani și ani, ești la pământ, nu mai ai aceleași forțe, aceeași vigoare, mai devreme sau mai târziu ești obligat să capitulezi. Dar cealaltă iubire o puteți avea veșnic, aceeași. Și cum iubirea aduce fericirea, aaa, pentru a avea acea fericire durabilă, trebuie să găsești iubirea durabilă. Nici acest lucru nu a fost explicat. Acum câteva zile – nu știu dacă erați aici – făceam o comparație între iubire, înțelepciune și forță, voință, putere, adevăr. Și spuneam că cunoașterea, înțelepciunea au anumite proprietăți, iar oamenii își imaginează că atunci când vor fi în înțelepciune, vor fi fericiți. Ei bine, nu ! Dimpotrivă. Vor suferi mult mai mult, pentru că vor vedea mult mai mult nenorocirile, defectele, slăbiciunile, crimele. De aceea s-a spus: «Cu cât vă măriți cunoașterea, înțelepciunea, cu atât veți suferi mai mult.» Atunci care sunt proprietățile acestei înțelepciuni, acestei cunoașteri ? Aaa, proprietățile sunt să vă lumineze, să vă orienteze, să vă ghideze, să vă sfătuiască, să vă orienteze, să vă ferească de unele lucruri, dar fericirea... nu sunteți mai fericiți. Și acum să luăm voința, puterea. Sunteți atotputernici. Nu sunteți mai fericiți. De ce ? Pentru că puterea nu aduce fericirea. Și ce aduce puterea ? Păi, sunteți capabili să creați lucruri, să formați

lucruri, să construiți lucruri, să distrugeți lucruri și așa mai departe, dar (nu vă aduce) fericirea. Aaa ! Și unde se găsește această fericire ? În iubire. Pentru că iubirea nu vă aduce nici înțelepciunea, nici cunoașterea, nici lumina – puțină lumină, da ! Dar nu cine știe ce putere, atotputernicia. Totuși, da, puțin. Când ai iubire, te ridici, așa, alergi. Deci numai iubirea aduce adevărata fericire. Și cum iubirea este între cele două – între cunoaștere și putere, voință – ajunge într-o zi să le obțină pe celelalte două. De aceea este mai bine să mergi pe calea iubirii, pentru a avea într-o zi întreaga cunoaștere și întreaga putere. Cu iubirea, ești deplin satisfăcut, fericit, dilatat și, în același timp, începi să înțelegi, să știi, să simți și, în același timp, poți să realizezi lucrurile. De aceea eu am ales calea iubirii. În ceea ce privește înțelepciunea, nimeni nu este atât de prost, atât de orb, atât de stupid ca mine. În ceea ce privește puterea, nici ea. Dar în ceea ce privește iubirea... este puțină iubire. Puțin, puțin.

Ca să rezumăm: adevărata fericire, despre care oamenii nu au nici o idee, aaa, se găsește sus, în Înalt, în această armonie, în această perfecțiune, în această puritate, în această luminozitate. Și dacă reușim să ne apropiem, să ne apropiem, să vibrăm, avem fericirea care durează, care durează veșnic. Orice vi s-ar întâmpla, nu o pierdeți, pentru că ea nu e prea jos. În timp ce acum, oamenii spun că sunt fericiți, dar luați cuiva ceva și veți vedea că fericirea lui e la pământ. Criticați-l puțin, furați-l puțin, înșelați-l puțin și veți vedea dacă fericirea lui e durabilă. Vedeți ? Dar ați verificat deja toate acestea. Nu are rost să explic. Ați verificat. Ea nu este durabilă, nu este stabilă, pentru că se găsește prea jos. Pentru ca ea să fie imuabilă, veșnică, trebuie ca fericirea să fie foarte sus, în supraconștiință, adică să nu o cauți jos, să o cauți în acea iubire divină. Asta înseamnă când îl iubești pe Dumnezeu, când iubești puritatea, când iubești înțelepciunea, iubirea, bunătate, iubești sufletul nemuritor, universal, această fericire nu vă mai părăsește. Și apoi puteți pierde tot: soția, copiii, casa, puteți fi tăiați în bucăți, nu sunteți nefericiți, pentru că fericirea voastră este foarte sus, foarte sus, foarte sus. Iar oamenii nu sunt capabili să meargă până acolo pentru a

vă lua fericirea. Doar în planul fizic sunt capabili să vă ia ceva, să vă facă ceva, să distrugă ceva. În planul fizic. Dar în domeniul spiritului, acolo unde sunteți veșnici, imuabili, neschimbători, veșnici... dacă trăiți tocmai în acest domeniu, nimeni nu vă poate lua nici iubirea, nici fericirea, nici puterea, nimic. Și de-acum nu vă mai înșelați folosind acest cuvânt ca toată lumea. Da. Oamenii nu cunosc încă adevărata fericire. Ea nu este în planul fizic.

Vedeți acum că această pagină nu este absolut veridică. Trebuia explicată. Iar ceea ce v-am revelat nu se găsește în această pagină. Este menționat puțin că vine din Înalt. Bineînțeles că vine de sus. Ei da, dar dacă nu aveți jos ceva pregătit, ceea ce este sus nu va veni să se instaleze. Și chiar dacă vine, nu va putea să se instaleze, pentru că nu este loc pentru ea.

Iată, deci, dragi frați și surori, cele câteva cuvinte despre fericire. Ceea ce nu este durabil, nu este adevărata fericire. Și toată lumea se înșală în felul acesta. Toată lumea. Toată lumea se îmbarcă, dar eu nu mă îmbarc în această direcție. Și așteptați, așteptați, mai sunt și alte cuvinte. Când vi se va proiecta o lumină asupra multor alte cuvinte, care sunt prezente, care sunt folosite deseori în mod incorect, stupid, obișnuit, vă veți da seama că trăiți într-o lume deformată, care nu este în adevăr și veți începe să vă detașați, să vă detașați, să vă detașați, pentru că sunteți atât de sugrumați, atât de branșați, atât de... sunteți sclavi, măgăruși. Trebuie să vă detașați acum de toate aceste tertipuri, de toate aceste feluri de a acționa, de a mânca, de a face copii... lucruri mincinoase; trebuie să vă detașați. Ei bine, nu te poți detașa dacă nu ai lumină, dacă nu ai un Învățământ adevărat, o știință adevărată, nu te poți detașa. A te detașa nu înseamnă a merge în munți, în peșteri, a părăsi lumea, așa cum au făcut unii. Nu, nu, nu. Să fii în lume, să fii cu oamenii, să-i ajuți, să-i iubești, dar să nu gândești ca ei. Să nu ai aceeași filozofie ca ei. Atâta tot. Iar eu sunt exact așa: în lume, cu lumea, îi iubesc, îi ajut... dar nu gândesc ca ei. Asta este. Asta este soluția. Dar această soluție, deseori nu este bine găsită. Când ești complet în lume, pierdut, când ești în afara lumii, scuipi pe lume. Ei bine, nu ! Nici primul caz, nici al

doilea nu este valabil pentru mine. Da.

UN MINUT DE MEDITAȚIE